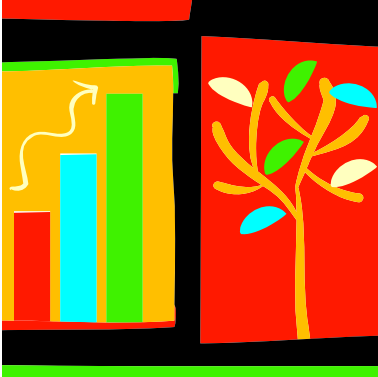

Mary Barrett

Món quà cuối cùng

Alainne Olivers vô cùng kinh ngạc: ai là người gửi cho cô gói bưu phẩm này? Chắc có sự nhầm lẫn, cô tự nhủ và xem xét kỹ gói giấy. Địa chỉ của cô được viết chính xác, với nét chữ rõ ràng và cầu kì. Cô ko đủ can đảm để mở nên đặt nó lên bàn. Tên người gửi thật lạ lùng: P. Si tình, phố "Sắc màu"35. Nhưng rồi óc tò mò đã thắng, cô bóc lớp giấy bọc ngoài. Bên trong, cô trông thấy một cái hộp nhỏ, bên trên là một vũ nữ tí hon. Cô xoay chiếc chìa khoá, vũ nữ tí hon cử động theo bản nhạc trích trong tác phẩm nổi tiếng Sông Danuyp xanh.

Tim cô đập nhịp dồn dập. Đây là món quà đầu tiên mà John tặng cô từ khi còn chưa cưới. Sau khi anh mất, cô bán nó cho một tiệm đồ cũ. Hoảng hốt, cô mặc áo khoác và đi ra thị trấn.

- Ông Stayer, ông có thể cho tôi xem cái hộp tôi đã để lại cho ông ko?- Cô hỏi người chủ tiệm đồ cũ.

- Vâng, tôi còn nhớ cái hộp đó... Nhưng cách đây ko lâu, tôi đã bán nó rồi - Ông ta trả lời sau một thoáng ngập ngừng.

- Vậy ông có nhớ người mua ko?

- Một người lạ. Trông anh ta khá dễ thương, khoảng 30 tuổi. Theo tôi nghĩ,

anh ta ko phải người ở đây. Anh ta cũng ko quan tâm tới giá cả của cái hộp. Tim cô như ngừng đập. John cũng từng như vậy...Đêm nay Olivers ngủ ko ngon giấc. Cô mơ thấy John, người chồng đã qua đời...

Khi họ mới quen nhau, anh cũng chừng ba mươi tuổi, đẹp trai, trung thực và có cá tính. Lúc đó, anh đã là một luật sư có tiếng, quan tâm đến cả chính trị. Anh có thể cưới được vợ giàu, nhưng anh đã chọn cô. Dòng họ của cô vốn lâu đời và nổi tiếng, song hoàn toàn kiệt quệ về tài chính và cô đã quyết định bán dần tài sản để sống.

Một tuần lễ sau, cô lại nhận được một gói bưu phẩm khác, cũng cùng một người gửi. Một chiếc kim gài áo bằng cẩm thạch, quà cưới của John. Hai chân cô muốn khuyu xuống. Chồng cô là người phóng khoáng, song anh ko cho cô có cơ hội tiêu tiền một mình. "Anh muốn được tự tay chăm lo cho em" - Anh nói với vợ như vậy. Trong suốt thời gian chung sống, cô ko bao giờ có quá 5 đôla trong túi. Thời gian đầu, sự hào phóng của anh làm cô rất vui, nhưng dần dần, trong cô xuất hiện lòng ham muốn được tự lập ngày càng mãnh liệt.

Những gói bưu phẩm tiếp tục đến mỗi tuần. Những món quà của John trở lại với cô theo đúng thứ tự mà cô từng được tặng: chiếc vòng đeo tay có gắn kim cương nhân dịp lễ đặt tên thánh của cô, đôi bông tai nhân dịp lễ Giáng sinh...; sau những chiếc thìa bạc quà tặng nhân ngày cưới, là chiếc bình hoa John tặng cô trong một chuyến du lịch. Cô bắt đầu cảm thấy bất loạn. Chỉ còn một món nữa thôi. Nếu cô nhận được nó thì giống như John đã đổi mô sống lại.

Khi gói bưu phẩm được đưa tới, hai tay cô run lẩy bẩy, mãi mới mở ra được. Đúng là cái mà cô đang đợi. Cái hộp nhỏ bằng cẩm thạch dùng đựng thuốc, một tác phẩm nghệ thuật thực sự. Đó là vật cuối cùng cô mang tới tiệm đồ cũ.

Tối nay Alainne đi nằm sớm nhưng ko ngủ được. Khi đang trần trọc trên giường, cô nghe thấy tiếng gõ cửa, rồi có tiếng chuông. Cô khoác áo ngoài, chậm chạp đi về phía cầu thang dẫn ra cửa lớn. Khi tay đã đặt lên ổ khoá, cô thấy mình sắp ngất. "John ..." - Cô thều thào rồi quỵ xuống sàn. Cô tin chắc rằng phía sau cánh cửa kia là người chồng đã chết của cô. Cô đã dùng thuốc độc trong cái hộp cẩm thạch kia pha vào cà phê cho anh, mỗi ngày một ít. Khi anh chết, cô thấy hoan hỉ: cuối cùng cô cũng đã có tiền riêng. Chủ tiệm đồ cũ Stayer gõ thêm lần nữa rồi thất vọng quay về. Ông đã nóng ruột mong đến giờ phút mà ông sẽ gửi cô món quà cuối cùng trong những món quà đẹp đẽ. Ông đã trả lại chúng cho cô theo đúng thứ tự mà cô đã mang tới. Cuối cùng, hôm nay ông muốn đọc bày tỏ tình yêu đối với cô. Thật tiếc là cô lại đi vắng. Ông sẽ quay lại. Bó hoa này sẽ còn tươi đến ngày mai.

Bó hoa còn tươi lâu hơn. Hai ngày sau, Stayer đặt nó lên nấm mộ của Alainne

Nguồn: Hùng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003